

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2940/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ... код ..., чији је пуномоћник Горан Живковић, адвокат из ..., против туженог Републичког хидрометеоролошког завода Србије, Београд, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1765/25 од 12.06.2025. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1765/25 од 12.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1765/25 од 12.06.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7085/22 од 12.03.2025. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе према поднеску тужиље од 07.10.2024. године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан је тужени да на име и за рачун тужиље уплати надлежном органу припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање обрачунате на најнижу месечну основицу за уплату доприноса, у укупном износу од 780.625,21 динара у појединачним месечним износима за период од 15.04.2006. године закључно са 15.10.2018. године. Ставом трећим изреке одбачена је тужба тужиље у делу тужбеног захтева којим је тражила да се обавезе тужени да након извршених уплата из става другог изреке, надлежном републичком фонду за ПИО у име и за рачун тужиље попуни и поднесе пријаву података за утврђивање стажа осигурања зараде, накнаде зараде, основице осигурања и висине утврђених доприноса „Образац М4“, и пријаву промене података за утврђивање стажа осигурања, зараде, накнаде зараде, основицу

осигурања и висине уплаћених доприноса „Образац М8“ за период од радног ангажовања из става другог изреке првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 260.250,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до коначне исплате. Ставом петим изреке тужила је ослобођена плаћања трошкова поступка на име судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1765/25 од 12.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, четвртом и петом изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужила је поднела одговор на ревизију туженог захтевајући накнаду трошкова.

Предмет тражене правне заштите је уплата доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у корист тужиле, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер су одлуке судова о основаности тужбеног захтева засноване на примени одговарајућих одредаба материјалног права, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потребе новог тумачења права. Ревизијом туженог оспорава се утврђено чињенично стање, а што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП. Такође, ревизија је изјављена и због битне повреде поступка, односно посредно указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП али то не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса у корист тужиле поднета је 26.05.2022. године, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС, па је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154.

став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**